

K 513 / 501.

Kedves Fankón!

Az éjszaka veled álmodtam s teid,
del, úgy vettem ért mint a'x eg'in,
tesét hogy irjál neked, mert már
igazán rég nem változtunk levelek,
s pedig idővel időre jó megújítani
az emlékezetet, nehogy utolyára el
felejtjük egymást. Vagy - nemde?
erre nincs is szükség!

Egés az hőkki azt álmodtam hogy
te ismét Nagyfalontai jegyző vol-
nál s én ott meglátogattalak. Ohyan
uniformisod volt mint a zandár,
mokban s ez sehogyszem illet
reád; s még is nem én - séged, ha,
nem te engem nem ismertél meg;
a feleséged pedig a mint meglátott
megcsókolt s te ezért nagyon
otrovtál reá; Julcsa meg egy fiúk
rát sem nést, a min én álmodn,

ban nem győztem eléggé csodálko-
ni. Aztán Robert felébresztett eb-
ből a sületlen álomból mert oly-
nagyon bekélttem hogy nem alha-
tott miattam.

Ak egészben csak az a tanúság
hogy rólad gondolhottam sennapod,
te, hogy t. i. ma Hedvigből küldjél
neked egy példányt. Nem tudom olvas-
tad-e már? Jarron ígértedek
hogy megírod róla ítéletedet.
Ez már most, emlékeztesem után
annál nagyobb bizonyossággal el-
várnom.

Nem tudom ki fűves mezeire,
keresésnek kösönyei az iskola pro-
gramját, onyiból nagy örömmel
olvastam verettani értekezétedet.

Azabban ajánlott epikai stro-
fán épen egy költői berrézt pró-
bálok most írni, nem tudom el

„Kisrűl-e valaha. Ha el, kőrűsas,
ban elkűtűm horkad meg rűrűs
vűjűt. Hűen erkűrűkűkal akarok
sűled rűrűt rűrűe egyegy levűlű
kicűnkarni.

„Mancovűrűk bűrű dűrűvűnek kűrű
rűrűt. Csak meg ne bűrűjűk u
& rűbű! Műg nem kűptam levűlet rűrű
rűk, műr alig vűrom. Ha kűhű
meglűtűzűtűm ex őctűrűn. Reműjűem
vűk hűgű, kűműbűch horkűtűk, Pűst
re, Gűműrűbe, műt eű sűdűm hűva
nem! Jű vűk alombűk! rűt kűlűtű
semmű!

„Fűgűjű J. Dűműkűrű! Olyan fűrűcű
bűl meg sűrűtűtűm! Ma műr olvas
sűte apűa halűlűt rűs.

„Kűsűbű kűlűcűműnyűkűd egűrű rűrű
dűlűmű kűlűtűrűkű fel. Eű rűs akar
rűm vűk rűrű rűtűk; de gűnge
vűgűkű rű; sűlűm elűjű hűgű vűjűtűk
mű 3.

nél felekezni öles, s újra meg
újra olvasom.

Kérlek az ide társz kedvigez
Tudós bármiknek aidd az. Orko,
nem öles s sokkor sokkor em,
kezezem neájok.

Isren veled ides Lunosom, fele,
Ségedet, daci, Fulciat veled
együtt abkolom

Ölölő barátod

Sikárosy.

K. Péterffy 1850 Sept. 6.

